No. 82.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 10 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 2 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Vrijheid van handel en nijverheid.

[illegible] tijd tot tijd der redactie met verzoek tot plaatsing worden toegezonden; zien wij met leedwezen; bij zoo velen het beginsel van zoogenaamde bescherming van staatswege nog begunstiging vindt, en hoe zij de vrijheid van handel en nijverheid, zoo zij wanen in beider belang, aan banden willen leggen.

Schoon dus een aantal bekwame en beroemde mannen, het verderfelijke van het zoogenaamd beschermingstelsel reeds lang heeft aangetoond, en er voor hen, die in de staathuishoudkunde op de hoogte van onzen tijd zijn, niets nieuws over kan gezegd worden, meenen wij echter, dat het voor een aantal lezers van ons dagblad niet overtollig is, hen ten deze te regt te wijzen, ten einde hen het ware belang des volks, ook op *dit* punt, te doen inzien, en hen af te houden van het indienen van verzoekschriften of uitgeven van vlugschriften en dagbladartikelen, over welker noodlottige gevolgen, zoo hun wensch wierd toegestaan, zij zich naderhand zouden beklagen. Te meer rekenen wij ons hiertoe verpligt, dewijl wij reeds de plaatsing geweigerd hebben van onderscheidene toegezonden artikelen, waarin een geest doorstraalde, met welken eene ook hieromtrent homogène redactie zich niet kon vereenigen.

Van tijd tot tijd zullen wij dus een artikel plaatsen tot aanprijzing der vrijheid van handel en nijverheid.

Tot voorkoming van misverstand zullen wij beginnen met hoofdzakelijk *nu* nog slechts aan te toonen, wat wij door het stelsel van zoogenaamde bescherming, en wat wij door dat der vrijheid al of niet verstaan.

Door het stelsel van bescherming, verstaan wij zulk eene strekking der wetgeving, waardoor men, onafhankelijk van deze of gene voorbijgaande omstandigheden, en onafhankelijk van de behoefte der schatkist, *alleen in het vermeende belang van handel en nyverheid zelve*, de toevlugt neemt tot verbodswetten op in- en uitvoer, tot hooge in- en uitgaande regten en accijnsen; tot beperking in de vrijheid der ingezetenen, om zich een beroep naar welgevallen te kiezen, door in ieder vak slechts een bepaald getal begunstigden toe te laten, die dan, ten nadeele van het algemeen, een ruimer bestaan krijgen wegens gebrek aan concurrentie; of ook door de ingezetenen te beletten, met elkander te wedijveren in de levering van goed zoo wel als goedkoop fabrikaat, en dus, ten voordeele van sommigen, anderen te verhinderen zich van stoommachines en werktuigen te bedienen.

Door het stelsel der vrijheid verstaan wij geenszins de opheffing, veel min de plotselinge opheffing van alle wetsbepalingen, waardoor die vrijheid eenigermate wordt beperkt, noch ook het verbod, om ooit, in eenigen bijzonderen zamenloop van omstandigheden, eenen maatregel te nemen van voorbijgaanden aard; maar wij verstaan er door de erkenning der bevoegdheid van een iegelijk, om de meest mogelijke uitbreiding aan eigene industrie te geven, en de verpligting der regering, om ten dezen geene andere belemmering daar te stellen, dan of voor een voorbijgaand oogenblik om bepaalde redenen of voor langeren tijd hetzij wegens inmiddels niet anders vervulbare behoefte der schatkist, hetzij ook in het belang van orde en zedelijkheid, volstrekt noodig wordt bevonden.

Er kunnen omstandigheden zijn, waarom, tot voorkoming van hongersnood en oproer, de uitvoer van eenig artikel van levensonderhoud voor een' korten tijd moet verboden of belemmerd worden. Stel nu, dat een vriend der handels-vrijheid zich tegen zulk een voorbijgaanden maatregel niet verzet; wáárin bestaat dan het onderscheid tusschen *hem*, en den vriend van het beschermingsstelsel? — Immers dáárin, dat de vriend der bescherming zich over den maatregel verheugt en dien zoo lang mogelijk wil bestendigd zien; terwijl de vriend der handelsvrijheid er zich over bedroeft, dat den drang der omstandigheden, voor een korten tijd, zoo iets noodig maakt, en reeds dadelijk op de middelen peinst, om zonder gevaar de hinderlijke bepalingen zoo spoedig mogelijk te doen opheffen. Het is er mede, als met de vrijheid der drukpers. Ook een liberaal zou te Parijs, gedurende den staat van beleg, zeer goed kunnen medewerken tot onderdrukking van dagbladen, die welligt, eer de staat zich genoegzaam beveiligd en de thans onmisbare onderzoekingen gedaan had, eene nieuwe uitbarsting van het oproer zouden bewerken; doch hij zal het oogenblik zoeken te verhaasten, waarop de maatregelen van uitzondering kunnen worden opgeheven. Maar een vriend der censuur, zal juichen om den maatregel zelven, ook buiten verband met de omstandigheden van het oogenblik, en elke verhindering der vrije mededeeling van denkbeelden, vooral over staatszaken, zal hij zoo veel mogelijk zoeken uit te breiden en van langen duur te maken. Het is dus ook *hier* de waarheid, dat er onderscheid is tusschen de uitzondering en de regel, en dat het erkennen van iets als *uitzondering*, de erkentenis van het tegenovergestelde als *den regel* in zich sluit.

Maar, behalve de voorbijgaande maatregelen, zijn er beperkingen van meer blijvenden aard.

Vooreerst kan de schatkist, zoo lang daarin niets anders voorzien is, alle in- en uitgaande regten en accijnsen niet missen, en ten tweede schijnt velen de plotselijke opheffing van alle belemmeringen zelfs voor een aantal takken van handel en nijverheid gevaarlijk. Doch ook *hier* ziet men dadelijk het onderscheid tusschen den vriend der vrijheid en dien der bescherming. De vriend der vrijheid zal er naar streven, deels door vereenvoudigde staatshuishouding, deels door het opsporen van andere hulpbronnen tot voorziening in de behoeften der publieke dienst, langzamerhand de schatkist in staat te stellen, de belastingen, die handel en nijverheid, vooral met opzigt der eerste levensbehoeften drukken, meer en meer te kunnen ontberen. De vriend der bescherming zal door kunstmatig bedwang, kunstmatig bestuur, kunstmatige en partijdige begunstiging, onafhankelijk zelfs van de vraag, of de schatkist het wel alzoo behoeft, *hier* willen aanmoedigen, *dáár* willen drukken; hij zal dien gekunstelden toestand trachten te vereeuwigen, en eigenlijk den staat eene soort van voogdijschap geven over den nijverheidszin en den handelgeest der ingezetenen.

Naauw hiermede verwant is het *gildenstelsel.* Het zou wel ten hoogste verderfelijk zijn, als ieder, die het verkoos, al ware het tegen het ligten van patent, zich kon opwerpen, tot geestelijke, godsdienstleeraar, school- of huisonderwijzer, of ook tot med. doctor, heel- en verloskundige, advocaat, notaris, procureur of deurwaarder. Doch indien nu, tot uitoefening van deze en meer andere vakken, onmisbaar moet gerekend worden het bewijs van studie, bekwaamheid en zedelijkheid, volgt dan nog dááruit, dat het zedelijk vrijstaat den man van erkende bekwaamheid en onberispelijk gedrag te verhinderen met anderen, die in der tijd gelijke bewijzen hebben geleverd, doch waaronder velen welligt de studie niet hebben bijgehouden en verre bij de behoeften des tijds ten achteren zijn, te concurreren?

En wat de werktuigen en stoom-machines betreft; ja! zeker, de uitvinding der drukkunst was in 't begin zeer nadeelig voor de afschrijvers der manuscripten. Als er geene wind- en watermolens waren, zouden er meer handwerksliedenmoeten worden gebezigd. Maar is de maatschappij al dit oogenblikkelijke kwaad, dat met zoo veel meerder goeds in het belang van geheele volken gepaard ging, niet te boven gekomen? — Men passe dit toe op de stoom-machines en andere werktuigen! — Er zal over dit alles nog wel meerder in het vervolg worden gezegd; dit alleen diene voor het tegenwoordige tot besluit: hoe meer handel en nijverheid de handen ruim krijgen, hoe meer welvaart er komen zal. Voor een' tijd moge deze en gene eenig nadeel ondervinden, op den duur zal dan de man, die ijver met bekwaamheid vereenigt, naar geene bestaansmiddelen behoeven te zoeken. Ongelukkigen en behoeftigen zijn er altijd geweest. Hun getal moge verminderen, maar nooit zal het er geheel aan ontbreken. Eene maatschappij waarin alles zoodanig van hooger hand is geregeld, dat er niemand meer eenige bekommering heeft te koesteren noch eenigen onderstand zou behoeven, is een hersenschim. Wij verwijzen hieromtrent naar hetgene nog kort geleden in ons dagblad geplaatst is *over de organisatie van den arbeid.*

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

KEULEN, den 5. Julij. Men schrijft uit Riga: Wij zijn hier toegerust tot den strijd en rusten ons nog dagelijks meer en meer toe. Ook wordt er voortdurend gearbeid aan de vestingwerken. De wallen zijn beplant met kanonnen; de troepen hebben bevel ontvangen zich marschvaardig te houden. Alle verlofgangers zijn opgeroepen. Alles marscheert naar Polen; onder anderen ook het 800 man sterk corps scherpschutters van Mittau. Deze zijn zoo geoefend

MARY ATKINS OF DE TWEE MISDADIGERS.

(Vervolg van onze vorige.)

II.

De arme Mary, was op het uur der trouw-plegtigheid, naar de kerk gegaan. Biddende en hare blikken naar de hoofddeur gewend, zat zij den geheelen dag de aankomst van het jonge paar te verbeiden, en kon maar niet begrijpen, waarom zij hen niet zag verschijnen: Eindelijk kwam de koster de deur der kerk sluiten; eene geheime vreugde vervulde Mary, en onder het heen gaan, zeide zij: « Morgen zal het eerst plaats hebben! ik zal weêrkomen. Des morgens had Mary hare moeder in haar hart haar laatste vaarwel toegeroepen, maar des avonds keerde zij huiswaarts; want eerst dan, wanneer het ja der echtgenooten den laatsten schakel van de zwakke ketting, die haar aan de aarde verbond, zou verbroken hebben, moest haar zelfopoffering plaats hebben. Mary was hevig aangedaan toen zij hare wijk, haar huis en eindelijk den kramerij-winkel, dien mistriss Atkins hield, terug zag; het waren allen dingen welke zij niet meer had dorven hopen ooit weder te zien. Zij trad wederom voor een' geheelen dag in het bezit des levens! Hoe ongelukkig men ook wane te zijn op zeventienjarigen leeftijd, één dag levens meer is een kostbaar goed; het is ligt te begrijpen, dat het verdriet, dat zij hare moeder door haren vroegen dood zou veroorzaakt hebben, hier niet in aanmerking kwam.

Zoodra mistriss Atkins hare dochter zag, riep zij uit: zijt gij eindelijk daar! omhels mij, Mary! en ween nu van geluk, want van geluk ween ik zelve ook. Hemelsche goedheid! wij hebben met den braafsten man, die onder Gods zon is, te doen gehad.. Daar, lees mijne dochter.... lees.... en gij zult zien, dat ik dezen morgen gelijk had, toen ik u trachtte te troosten.

Onder het spreken dezer woorden, ontvouwde mistriss Atkins een stukje papier, dat door kussen geheel verfrommeld, en nat van tranen was. Mary gaf een gil van vreugde; zij herkende het schrift van Henri Stockwell. Lees gij het, moeder; mij is het onmogelijk éénen regel te lezen. Gij zegt, dat het geluk bevat, ik geloof u; maar hoe kan ik het lezen, met oogen vol tranen: Hij is van daag niet getrouwd en hij schrijft mij! Ach! laat mij een weinig bekomen, want luisteren kan ik ook niet.

Zij wierp zich in eene stoel, bekeek den brief, overlaadde hem met kussen, drukte hem aan haren boezem; maar opende hem niet. In haar ongeluk had zij zich zoo gemeenzaam gemaakt met het denkbeeld eener eeuwige scheiding, met dat eener geweldige losscheuring van het leven, dat nieuwe hoop geen voedsel bij haar vond; de last des geluks onderdrukte haar denkvermogen. Langzamerhand werden zij kalmer. Toen ging mistriss Atkins, die misschien voor den twintigsten keer den brief van Stockwell opende, naast hare dochter zitten en las met eene van vreugde bevende stem hetgeen hier volgt:

« Henri Stockwell heeft de eer mistriss Atkins, en hare beminnenswaardige dochter Mary te groeten; hij heeft niet vergeten met hoeveel welwillendheid hij, tijdens hij zijne studiën op de school van Westminster volbragt, in haar huis ontvangen werd... Zoo al de omstandigheden voor eenen tijd, Henri Stockwell en de achtenswaardige familie Atkins gescheiden hebben, gaat hem niets zoo zeer ter harte, dan met eenen nieuwen band de oude vriendschap vast te snoeren; daarom waagt hij het miss Mary zijnen naam en zijne hand aan te bieden. Vertrouwende, dat dit voorstel niet van de hand zal gewezen worden, noemt hij zich van mistriss Atkins den hartelijk genegen schoonzoon",

Henri Stockwell.

Eene lange bezwijming, die in een' vloed van tranen eindigde, volgde op het lezen van dezen brief.

Ik zeide het u immers al, moeder, hernam Mary, zoodra het haar mogelijk werd te spreken, dat dit geluk mijne krachten te

dat op een afstand van 600 schreden 78 van de 100, en van 800 schreden 80 van de honderd hun man onfeilbaar treffen.

St. PETERSBURG, den 24. Junij. Sedert den 21. dezer heerscht de cholera alhier en reeds zijn er verscheidene personen aan gestorven. Het policieblad bevat er heden de officiele kennisgeving van en tegelijkertijd opgave van de daartegen genomene maatregelen van voorzorg, volgens welke ses hospitalen in verschillende wijken zijn aangewezen tot opname der cholera-zieken, en nog andere, welke tot dat doel zullen worden opengesteld. De geneesheeren alhier hebben verklaard, dat zij den zieken dag en nacht hunne hulp zullen wijden; daarvoor zijn hunne namen en woonplaats overal geafficheerd. — Te Moskou was de ziekte in de eerste helft dezer maand zeer hevig: op 11. en 12. Junij stierven 122 van de 222 zieken. Bovendien heerscht de cholera nog in 20 andere zuidelijke en westelijke gouvernementen.

— Omtrent *Metternich's* particuliere betrekkingen met Rusland, verneemt men het volgende: Toen keizer *Alexander*, zich tot de afreis van het congres gereed maakte, deed hij aan den Oostenr. staats-kanselier het voorstel, om behalve de koerier-wisseling der kabinetten, ook eene vriendschappelijke niet staatkundige correspondentie tusschen hen beide te onderhouden, tot wier dekking van kosten de keizer jaarlijks 50,000 dukaten zou betalen. Nadat *Metternich* verlof daartoe gevraagd had aan keizer *Frans* gaf deze er hem de toestemming toe. Tot op *Alexanders* dood stond *Metternich* in die betrekking tot hem. Na de troonsbeklimming van keizer *Nicolaäs* was van de geheele zaak geene sprake meer. Plotseling echter schreef de keizer een brief aan *Metternich*, verklaarde hem ingelicht te zijn van het bestaan zijner correspondentie met diens overleden broeder, en verzocht hem, om met hem die briefwisseling voort te zetten, waarvoor hij 75,000 dukaten jaarlijks betalen zoude. Deze nieuwe voorslag nam *Metternich* aan, en hij trok dit tractement tot 12. Maart dezes jaars.

ENGELAND.

— Blijkens herhaaldelijk gedane waarnemingen vertoonen zich aan de oostelijke zijde der zon groote vlekken, die nu reeds eene lengte hebben van 140,000 mijlen, of 5½ maal den omvang der aarde, en eene breedte van 20,000 mijlen; deze vlekke zullen nog grooter worden, naar mate zij meer naar het midden komen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 3. Julij. In den laatsten strijd hebben de zusters van liefdadigheid zich op vele plaatsen manhaftig gedragen. Den 25. werd een kapitein der mobile gardes gevankelijk in het voorhof van het gebouw der zusters van liefdadigheid in het 12e arr. gebragt. Naauwelijks daar aangekomen, rigtte men de geweren op hem, ten einde hem met eenige kogels te doorboren. De superieure van het huis wierp zich echter voor hem, uitroepende, dat in een huis Gods geen moord mogt worden gepleegd. Men wilde daarom den gevangene op de straat gaan doodschieten; doch ook hiertegen verzette zij zich, er bij voegende dat het thans haren gevangene was, en zij met haar leven dit regt zou verdedigen. De insurgenten hadden te veel verpligting aan deze zusters, om daartegen veel te zeggen.

Eene andere zuster werd op weg door een opstandeling, dronken van kruit, brandewijn en bloed, tegen gehouden. Onder allerlei bedreigingen zette de woesteling haar de bajonet op de borst: zij bleef hem echter bedaard aanzien, en zeide koel: «*Gelooft gy dat ik bang voor u ben vriend! — Ik vrees niemand dan God!*" — Voorzigtig nam zij daarop het moordtuig in de hand, wende het van zich af, en ging zonder om te zien, rustig een paar huizen verder, waar zij een gekwetste vond, die zij dadelijk verpleegde.

— Onder de bedroevende voorvallen, van welke de rampzalige junij-dagen getuigen waren, is de volgende niet onbelangrijk. Den 25. rukte een komp. der mobiele garde voorwit, om eene der eerste barrikaden van St. Antoine aan te tasten. Onder de dappere jongelingen, die de eerste opklauterden, was er een, die op de kruin der barricade gekomen zijnde en zijn geweer aanleggende, in de gelederen der opstoerlingen zijnen vader herkende. Op dit gezigt viel den jongen het geweer uit de hand. *Neen, neen! ik kan niet schieten!* riep hij. En sneller dan zich dit laat uitspreken, sprong het kind de barrikade af, liep zijn vader omhelzen, en keerde op de barrikade terug. Hier kwam hij tusschen twee vuren, en werd door vele kogels doorboord, op het oogenblik zelf, dat zijn vader doodelijk getroffen werd.

— In de *Union Nationale*, een blad van Avignon, leest men onder dagteekening van 26. Junij:

Dagelijks komen alhier benden der *Voraces* uit Lyon alsmede bewoners der hoofdstad aan, welke zich, naar men zegt naar Italië begeven. Het zijn bijna alle jongelieden van 15 à 20 jaren, bijna geheel van kleederen ontbloot, en wier weinig geruststellende houding eenige ongerustheid in de stad veroorzaakt.

Ll. zondagnacht hebben de patrouilles der nationale garde er eenige op straat gevonden, welke zonder doel rondzwierven; des anderen daags kwamen er anderen aan, welke in een oud kerkgebouw gekaserneerd wierden waarin zij vreeselijk huishielden. Weinig tijd daarna gaven deze lieden hun voornemen te kennen, om de stad te ontruimen en buiten hare muren in de open lucht te gaan slapen, hetgeen zij dan ook deden en zich aan geene zijden der Durance, op den weg naar Marseille, verspreiden.

Detachementen nationale gardes waren in de velden verspreid, ten einde de slaap dezer ongemakkelijke gasten te bewaken. Gisteren is eene nieuwe bende te Avignon aangekomen, welke zeer ontevreden over hare opperhoofden scheen te zijn; een dezer mannen moet zelfs gezegd hebben dat wanneer zij éénmaal in Italie zouden gekomen zijn de eerste geweerschoten niet voor de Oostenrijkers zijn zouden.

Het *Journal des Débats* neemt bovenstaande regelen uit het blad van Avignon over en vraagt tevens van waar deze vreemde bataillons komen, die door Italie niet geroepen worden en, met welk regt het gouvernement op deze wijze Frankrijk laat doortrekken.

— Den 5. zal de plegtige ter aarde bestelling plaats hebben, van de slagtoffers der Junijdagen. Op het plein *de la Concorde* zal door de bisschoppen volksvertegenwoordigers eene lijkdienst gevierd worden. De lijkwagen, getrokken door 16 witte paarden, zal, na de mis, naar 't plein der Bastille worden gevoerd. Treurzangen zullen op dezen togt worden aangeheven. De nat. vergadering zal den wagen volgen. De voorgevel van het paleis der nat. vergadering, de Madelaine en de poorten St. Martin en St. Denis zullen geheel in het zwart zijn gehuld, en de julijkolom met krip overtogen. Op het plein der Bastille zullen de lijken in de kelders worden bijgezet, onder het zingen van een *de profundis*. De weg door den trein te nemen zal geheel door de militairen bezet zijn. In de Champs Elysées wordt een groot altaar opgerigt, in grootschen stijl. Van het plein de la Concorde tot aan dat der Bastille, langs de Boulevards, zullen aan beide kanten driekleurige banieren wapperen, waar tusschen schilden met de opschriften: *Gesneuvelden voor de Republiek. Den 23., 24., 25. en 26. Juny.* Voor de Julijkolom zullen twee hooge pilaren worden opgerigt, waarop brandende wierookvaten. Rondom het hek zullen nog 16 piedestallen geplaatst worden, insgelijks met wierookvaten.

— De instructie van het complot wordt met voortdurenden ijver vervolgd. Reeds zijn ruim 5000 gevangenen ondervraagd. 100 lijken, zoowel der insurgenten als der verdedigers van de orde, zijn nog niet herkend. In de Catacombes is een regterlijk onderzoek bewerkstelligd; de opstandelingen hadden zich reeds verwijderd. De in hechtenisnemingen duren voort; thans vooral uit den meergegoeden stand. De leden van het ministerie hebben zich gisteren avond vereenigd onder het voorzitterschap van den generaal *Cavaignac*, om te beraadslagen over eenige belangrijke ontdekkingen, door de insurgenten gedaan en waardoor hooggeplaatste personen gecompromiteerd zouden zijn.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 5. Julij. Gisteren is het onderzoek nopens de grondwets-voorstellen in de afdeelingen geheel afgeloopen. De commissie van rapporteurs is bezig de laatste hand te leggen aan haar verslag, hetwelk binnen eenige dagen zal gereed zijn. Men gelooft niet dat alsdan de zittingen der Kamer zullen geschorst worden, ook zelfs niet voor korten tijd.

ARNHEM, den 5. Julij. Men leest in de *Nieuwe Rotterdamsche Courant* het volgende:

«Het is ons eene grievende teleurstelling uit de aangebodene ontwerpen tot grondwets-herziening door Z. M. ministers aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingezonden, te ontwaren, dat het jaarlijksch inkomen der kroon onveranderd behouden is. Zal de aanstaande herziening der grondwet, het volks-welzijn verhoogen, dan moet er krachtig bezuinigd worden, en ons huishouden van staat naar de werkelijke behoeften en krachten der natie worden ingerigt. Gaat de kroon niet voor, dan zal het geheele werk der herziening voor het grootste deel der natie niets dan eene bittere teleurstelling opleveren. In deze overtuiging, aarzelden de ondergeteekenden geenszins om in het belang van vaderland en vorst, op den 14. April jl., Z. M. eerbiedig te adiëren bij een adres van den volgenden inhoud:

«Sire!

«Heil en dank zij Uwer Majesteit toegebragt voor het besluit, om zich aan het hoofd van den vooruitgang te stellen; een besluit waardoor het huis *van Oranje* zich op nieuw aan het volk van Nederland verbonden heeft.

«Heil, nogmaals heil brengt U ieder burger toe, waardoor wij zonder schokken op het standpunt gekomen zijn, waar elders het burgerbloed den grond geverwd heeft.

«Lang, ja zeer lang verbeidden wij het oogenblik, waarop het werk van vooruitgang zou begonnen worden; wij hebben bij iedere gelegenheid krachtig hierop aangedrongen; maar helaas! toen, alles rustig was in Europa, sloeg Uw bestuur onzen raad in den wind en wij werden met het zwarte merkteeken aangeschreven. Het geleden ongelijk en de miskenning onzer opregte vaderlandsliefde hebben wij verdragen, maar nimmer zijn wij van het pad geweken, waarop wij begrepen dat alleen het heil des lands te verkrijgen was.

«De ondergeteekenden achten zich verpligt in het belang van vaderland en Oranje, Uwe Majesteit dringend te vragen, om bij de aanstaande herziening der grondwet vooral in het oog te houden, dat de natie van hare drukkende lasten ontheven, worde, en de huishouding van staat in verband met de nationale behoeften, worde ingerigt. Dit kan alléén geschieden zoo Uwe Majesteit eene tweede parel aan Uwe kroon voegt, nevens dien, om zich aan het hoofd van vooruitgang te stellen, door eenen *vrywilligen* afstand van alle Uwer Majesteits inkomsten, bij de bestaande grondwet gewaarborgd, en te verklaren alléén een jaarlijksch inkomen van *vyfmaal honderd duizend guldens* te erlangen.

«Dat Uwe Majesteit en de prinsen en prinsessen van Uwe Majesteits huis, even als alle burgers van den staat, gelijk in de lasten van den lande zullen deelen.

«Op het voetspoor van Uwe Majesteit twijfelen de ondergeteekenden geenszins of de prins van *Oranje* zal dit vaderlandslievend voorbeeld volgen.

«Het vrijwillig offer, door Uwe Majesteit te brengen, zal de liefde van het volk duurzaam aan Uw doorluchtig stamhuis verbinden. Eerbiedig vragen de ondergeteekenden dat het Uwe Majesteit behage in het belang van vaderland en Oranje het bovenstaande in ernstige overweging te nemen.

«Hetwelk met verschuldigden eerbied doende enz.

«Wij achten het pligt thans openlijk voor onze gevoelens uit te komen, in de hoop, dat het Z. M. moge behagen op de bedoelde artikelen nader terug te komen.

«*J. L. C. van den Berch van Heemstede*,
«*Lid der Prov. Staten van Zuid-Holland.*
«*P. J. de Raadt van Hendrik Ido Ambacht*,
«*Lid der Prov. Staten van Zuid-Holland.*
«*Wynaendts*,
«*Lid der Prov. Staten van Zuid-Holland.*"

— Volgens eene berekening van *de Tyd* zijn in de zittingen van 20—29 Junij van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingekomen 419 liberale en 393 anti-liberale petitien, terwijl in de zittingen van 23—29 Junij verslag is gedaan van 253 liberale petitien met 43,596 onderteekenaren en 173 anti-liberale petitien met 7046 onderteekenaren.

ALLERLEI.

—

Bartholomeus-nacht te Parijs 1572.

naar Hooft.

De stad was een tooneel van allerlei wreed- en ijsselijkheden, vol schrik, vol duchtens, vol van rouwens, de gassen (*straten*) vol gedruisch van de gene die na 't bloed of na den buit liepen, aan alle kanten het schreijen der stervenden, het kermen der vrienden, het werpen van dooden uit de vensteren, het slepen der lijken door 't slijk en door 't bloed, dat langs de straten bij beken kwam afvlieten tot in de Seine. Hunne jaren en verschoonden de ouderdom niet, noch hunne waardigheid de doorluchtige mannen, noch hunne weerloosheid de statelijke vrouwen, noch hunne zwakheid de jongen, noch hunne onnoozelheid de kinderen; welke sommige ook met een helsche mourddadigheid in s' moeders ligchaam verdelgd werden.

Deze eene dag kwam te staan op omtrent twee duizend dooden.

ADVERTENTIEN.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Vrijdag den 14 Julij 1848 aan het Venduhuis van *J. B. KUIJPERS*, op de Groote Markt te Vlissingen, des morgens om 10 ure, publiek presenteeren te Verkoopen: Een partij **MEUBELAIRE GOEDEREN** bestaande in Stoelen, Tafels, Ledikanten, Bedden, Porcelein, Glas en Aardewerk, Circuleer en andere Kagchels en wat meer zal worden bijgebragt, waartoe dagelijks de gelegenheid bestaat. Daags voor de Verkooping voor een ieder te zien.

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

JULIJ 1848.

Van Middelburg.				Van Rotterdam.			
Dingsdag	11,	's morg. 7	«	Dingsdag	11,	's midd. 12	«
Woensdag	12,	« 7½	«	Woensdag	12,	's morg. 3½	«
Donderdag	13,	« 8½	«	Donderd.	13,	« 3½	«
Vrydag	14,	« 9	«	Vrijdag	14,	« 3½	«
Zaturdag	15,	« 10	«	Zaturdag	15,	« 4	«
Zondag	16,	« 10½	«	Zondag	16,	« 5	«

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 6. Julij. Sedert den 4. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

J. Ocean, C. Erichs, Havre-de-Grace, Anna Jenkins, J. Bewé, Avontuur, beide ballast.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Anna Catharina, J. Meijtjen, Rio-Janeiro, koffij; Victoria, R. Washington, New-York, katoen en rijst; the Soho, J. Cullen, Londen, stukgoed.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure.
Sluiting des avonds 9 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

boren gaat.... O, hemel! hoe goed, dat ik hem alles geschreven heb, wat mij op het hart lag!.... Hebt gij hem dan geschreven! Welke goede geest heeft u op die gedachte gebragt? Kom, Mary, bedaar toch, ik wist wel dat zijn huwelijk met de dochter van den bankier een leugen was; zoo kon hij u niet verlaten.... hij, een zoo braaf man! ik had mijn leven daarvoor durven verpanden: ....! En toch moeder! was het wel waar, dat hij ging trouwen... en zelfs van daag nog, maar het schijnt dat alles af is..... en dat door mijn brief! Maar ik zeide hem ook zoo natuurlijk dat ik sterven zou; ik schreef hem met zoo veel rondborstigheid, dat hij dadelijk geloofd zal hebben.... Waar is het dan ook, moeder, dat ik er van zou gestorven zijn! - Gij, Mary! O neen! gij hadt uwe moeder zoo zeer niet bedroefd, noch Gode mishaagd: ook sterft men niet op uwe jaren van verdriet. - Maar, met een weinig moed, sterft men, als men daartoe vast besloten heeft! O! vergeeft het mij, lieve moeder, ik dacht niet aan u; ik dacht zelfs niet aan God, maar alleen aan hem! - Zwijg, Mary, hervatte, mistriss Atkins, onder het wegvegen van hare tranen; zwijg, zoo gij niet wilt dat het mij spijten, dat ik u zoo teeder bemin! Kom, laat ons daarover niet meer spreken; ga liever zitten, en schrijf hem.... Wel nu! waarom, ziet gij mij niet zoo veel verbazing aan? stellig, schrijf hem; moet gij zijnen lieven brief niet beantwoorden?

Maar hoe kunt gij verwachten, moeder! dat ik iets verstandigs schrijven zal in de verwarring waarin ik ben? Naauwelijks kan ik de pen houden: ik moet hem antwoorden; mijn spoed zal hem van mijne liefde verzekeren. Maar wat zal ik hem zeggen? ik ben gedachteloos.

Maar twee regeltjes, Mary! sir Henri heeft zich aan mij gerigt; hij verwacht dus een antwoord van mij. Hoe, Mary! zijt gij gereed?

Mary nam eene pen; maar het was haar onmogelijk te schrijven; doch toen zij bemerkte, dat mistriss Atkins ongeduldig begon te worden; zag zij haar veelbeteekenend aan en wachtte wat hare moeder haar te schrijven zoude geven; dit luidde:

«Mistriss Atkins zal morgen sir Henri Stockwell, ten eten verwachten.»

Vrij koeltjes, zeide het jonge meisje bij zich zelve, en schreef aan den voet van het briefje: «Kom toch, bid ik u!"

Henri liet zich niet vergeefs bidden. Mary stond aan de deur van den winkel hem af te wachten. Toen zij hem in het oog kreeg klopte haar hart zoo hevig, dat zij gevoelde, hoe men van vreugd zou kunnen sterven. Zij ontving haren minnaar met verrukking; hij beantwoordde hare liefkozingen met beredeneerde bedaardheid; Mary's standvastige liefde kwam hem op een' bruidschat van een half millioen te staan. Toen het ontzinnige meisje hem teederlijk in hare armen gesloten hield, zeide hij: gij zoudt u immers niet om het leven gebragt hebben, als ik niet was terug gekomen, niet waar, Mary? - Ja! zeer zeker, antwoordde zij, met een zoo waar gevoel, dat hij niet langer aan de opregtheid van haren brief kon twijfelen. Eene week was toereikende tot het maken der voorbereidselen, voor dit nieuwe huwelijk. Eindelijk brak de dag der voltrekking van hetzelve aan; de bruiloft van Mary en Stockwell was op verre na zoo schitterend niet als die: welke hij bij den bankier Siddlers had zien voorbereiden; maar welke zegeningen ontving hij van de familie Atkins! welke liefde zou zijne vrouw hem in zijn huwelijk schenken! Henri was welgemaakt; Mary schoon; geen wonder dan ook dat men overal langs hunnen weg deze woorden hoorde herhalen: «Welk een lief paar! wat passen zij goed bij elkander". Ja, zeide moeder Atkins, met hoogmoedige vreugde, ja zeker, mijne dochter is schoon; maar hij: O! als gij eens wist, hoe braaf en volmaakt een jongman zij huwt.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEZEN.